

invallen.

Nog een tijd lang zou het verminkt orgelken daar in de weg blijven staan tot het ten slotte, na gerepareerd te zijn, bij de "Vossen" op 11 november nog eens gebruikt werd.

Dat Mone tussen al deze farçen in zijn eigen zaak, welke hem nauw aan het hart lag, met volle plichtsbesef vervulde, bewezen de menigvuldige opdrachten welke hij links en rechts steeds nauwgezet uitvoerde voor zijn cliënten. Zo deed hij bijvoorbeeld, al het schrijnwerk voor de fabriek van Mme Cordonnier; verder, met zijn gebre-veteerde persiënnen had hij het druk en bleef hij de meest geklandeerde lichter-maker in zijn tijd. Ook voor de kleine karweikens deed men nooit vergeefs beroep op hem en vooral als het voor een van zijn talrijke vrienden was, sprong hij in de bres, maar deze waren nooit zeker dat Mone terzelve tijd geen "farçe" in zijn hoofd had, wanneer er bij hen iets te brisselen was.

Zo liet dien mageren collega van hem eens nen nieuwen houten bril voor zijn vertrek maken : hij had Mone er al ne keer of vier over gepolst en op ne maandag was hij op gang om naar Gransvelde het spel te gaan opnagelen, doch eerst nog eens bij Geertjen Bové 's binnengestapt, ne pot gedronken en wat geklapt, na den bril tegen de muur te hebben gezet; nu zegt Georges "Wat hedde gij daar mee en voor wie ès dat?... Zwijgt, zegt Mone, 't es een gekommandeerd werk voor de Slunken; 't woord was nog niet koud of de man in kwestie stapt ook 't café binnen. Ha, zegt deze, ès 't hij gemaakt mijnen bril? Ja, zegt Mone, 'k ben juist te wege naar ou huis. Daarop legt hij 't berd op de cafétafel. Wat peinst g'er van, zou hij groot genoeg zijn? De Slunken, anders ne jongen die tegen een grapke kon, bekijkt onze schrijnwerker verwonderd en zegt "Es da nen bril voor mijn vertrek? Dat refuseer ik direkt...gaat er maar weer mee naar den Dries!"

Onze lollekensheer had noch min noch meer het gat van de bril gemaakt van nen halve meter doorsnede. (Echt gebeurd.)

Dien namiddag kon men Mone met zijn vertrekbril over de schouder, in de Moerstraat zien binnenstappen in 't cafeetje van Spekskes. "Hé, zei Dulle, mee wa zijde gij nou op gang?" "Hè, ge ziet het wel, antwoord hij : wilde nou

wat weten : de Slunken deed hem bij mij nen nieuwen bril maken en refuseert hij hem nu niet ! omdat hij 'n mate te klein is ! Halei, geeft er ons nog enen op !".

Wordt vervolgd.